

Беране: Сахрањен протојереј-ставрофор Драган Ристић

На српском православном гробљу у Беранама 27. фебуара 2024. године сахрањен је слуга Божји протојереј-ставрофор Драган Ристић, архијерејски намесник беранско-андријевички и старшина беранског Саборног храма Светог Симеона Мироточивог.

Митрополит Јоаникије, који је служио опело, у беседи је казао: – Можемо с поносом рећи да је међу нама боравио један сјајни свештеник, у свему добар пример, веран Цркви, светој служби и свом народу до краја, веран светињама. У име Исламске заједнице у Беранама од оца Драгана опростио се ефендија Рахим Муратовић: – Не меримо живот по годинама, него ћемо га мерити по делима, а овај човек, пред којим стојимо, наш брат и пријатељ, пуно је оставио иза себе.

Свету заупокојену Литургију у манастиру Ђурђеви Ступови, где су били изложени земни остаци протојереја-ставрофора Драгана Ристић, служио је Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Методије уз саслужење великог броја свештеника и свештеномонаха из више епархија

Српске Православне Цркве, а уз молитвено учешће бројних верника који су сабрали да својим присуством изразе велико поштовање и хришћанску љубав у народу омиљеном и цењеном свештенику Драгану Ристићу.

По завршеној Литургији, свештеничко опело служили су Његово Високопреосвештенство Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије и Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Методије.

Члановима породице протојереја-ставрофора Драгана Ристић, родбини, кумовима, пријатељима, колегама свештенослужитељима и бројним верницима, речју архипастирске беседе обратио се митрополит Јоаникије, рекавши да прерано оде из овог живота у живот вечни честити прота Драган Ристић. – По нашем разумевању, 54 године јесте рано и зато је ова жалост данас велика, јер када смо очекивали да ће наш прота у најбољим годинама брати плодове дугогодишње свештеничке службе светле и верне, он оде од нас у наручје Божје. Међутим, ако гледамо које је бреме носио у овом животу, и од његовог рођења и кроз школовање, а посебно од кад је постао свештеник, видимо да је то један пуни живот. Дошао је овде у Беране са благословом митрополита Амфилохија пре 31 годину. Заједно са оцем Никодимом, игуманом овог манастира, честитим монахом, приступио духовној обнови овог краја. У то време много народа је било некрштено, а од оних који су крштени доста је било отуђено од свете православне вере, нарочито од светих богослужења. Све је то било у неким остацима од онога што је некада било – подсетио је митрополит Јоаникије, наводећи да је те остатке требало сабрати, народ објединити па су отац Никодим и прота Драган заједно носили терет духовне обнове заједно.

– Велики је то подвиг, у јако скромним и тешким условима, у народу који је осиромашен и расељава се непрестано из Лимске долине, па је та обнова почела прво што су почели крштавати и децу и одрасле. Затим је почео градити и обнављати свете Божје храмове: градња храма на Полици, обнова цркве Свете Тројице у Азанима и многе друге светиње, започео је отац Драган. Кад је обновљена Епископија будимљанско-никшићка још је више терета пало на његова плећа. Он је био први секретар Епископије. Више је он волио парохијску службу него да седи у канцеларији. У том погледу имао је велике успехе. Волео га је народ, а он је био такав човек кротак, безазлен, прави народни свештеник који дели са својом паством, са својим народом, са било којим човеком, дели и зло и добро. Колико је тужних утешио! Нема породице која је била у некој невољи, јаду и беди, а да је он није посетио, да није са њом састрадавао и да није помогао и прискочио и мотивисао друге да

помогну. Не смемо заборавити оно тешко време НАТО агресије на СР Југославију, Србију и Црну Гору када је овде заједно са оцем Никодимом примао на стотине браће и сестара, изагнаних са Косова и Метохије, па су их смештали у манастирске конаке и тражили да им нађу кров над главом. Памти га по тим добрим делима Пећка Патријаршија и Високи Дечани, где је ишао често и да богослужи. Памте га и сви они који су у то време избегли. Једина адреса у том моменту био им је манастир Ћурђеви Ступови, отац Никодим и отац Драган Ристић – указао је митрополит Јоаникије.

- Толико је отац Драган био омиљен у народу да они који су га познавали, увек су жељели да с њим буду у контакту, а он се несебично давао вернима. Можда је то понекад радио и на штету своје породице и није био довољно са својом породицом, али, он је заправо заједно са својом породицом носио то бреме. Добио је, хвала Богу, диван пород, четири кћери, већину је поудао, дочекао и унучад, а оно што је посебно важно да истакнемо – његова је идеја била да се подиже Саборни храм у Беранама. То је започео још са блаженопочившим Митрополитом, ископали су темеље, положили камен темељац, није се могло даље због тога што нису биле добијене све дозволе, а касније је био душа те градње. Бивао је у том Одбору и секретар, а завршио је као председник тог Одбора, јер је све некако падало на његова плећа. Ево, овај свети храм Светог Симеона Мироточивог већ се завршава, али прота не дочека да се освешта овај храм. Од сада нећемо чути умилни глас нашег свештеника, проте на богослужењима. Треба да поменемо колику је љубав имао према храму Божјем, како је лепо служио, како му је то лепо пристајало. Био је магнет за народ и волели су људи кад имају какав проблем да иду код њега на исповест и да им, баш, прота Драган прочита молитву – беседио је митрополит Јоаникије, нагласивши да су у проти Драгану имали пример доброг, сјајног и врсног свештеника, те да му је жао што није више чувао своје здравље.

- Опомињали смо га, повремено, међутим, он је ишао неким својим путем, није марио за свој живот много. То је, можда, једино што би му се могло приговорити, а Бог ће опростити. Међутим, оставио је светлу успомену и велики дубоки траг као свештеник. На њему је почивала духовна обнова за ових 30 година, дошли јесу млађи свештеници и монаси, монахиње, али отац Драган је свима био ослонац и сјајан пример, како је то било у време литија. Није много говорио, али је био са својим народом као вођа духовни, а не можемо заборавити ни оне моменте када су безбожници хтели да оскрнавe Беране и унесу дух раздора, у време када се секта дедејићеваца почела ширити по Црној Гори. Ко је ту секту сузбио у Беранама? Отац Драган заједно

са народом. Не би народ то могао без њега и то у неколико наврата, томе сам сведок. Исто тако је поступио и у вријеме литија. Први је од свих свештеника изашао да скрене пажњу, заједно са народом блокирао пут и рекао да то не може тако да се чини. И, хвала Богу, народ је подржао своју Цркву, а подржао је зато што је имао такве свештенике као што је отац Драган Ристић, који су искрени и честити до краја, ничим се не истичу осим својом смиренošћу и верношћу Цркви Божјој, а то је народу сасвим довољно и најпотребније да види код свештеног лица – истакао је митрополит Јоаникије, наводећи да данас заједно испраћају проту са тугом, али и са радошћу.

– Са тугом, јер смо га прерано изгубили, али са радошћу зато што смо га добили за вечност и што можемо с поносом рећи да је међу нама боравио један сјајни свештеник у свему добар пример, веран Цркви до краја, светој служби и свом народу, веран светињама и што смо уверени да ће га Бог наградити за његову верност и велико пастирско дело. Недостајаће нам отац Драган, недостајаће нам његов лик, његова непосредност, безазленост, љубав, гостопримство. Славио је Светог Јована Милостивог и то је била најпосећенија кућа у Беранама за славу. Нигде се није тако долазило као на славу код оца Драгана Ристића, ни код једног свештеника, ни код једног владике, ни код једног игумана. Такав је био наш честити, тихи, мирни, добри, кротки прота који се никада ни на шта није жалио, вероватно да је у својој души нешто понекад и скривао од тешкоћа које живот доноси, али он је то све смирено и кротко носио. Нека Господ прими његову блажену душу у своје живоносно и вјечно наручје, нека га обдари вечним животом и вечним добрима и нека ниспошаље његовој ожалошћеној породици утеху и благослов Божји. Нека његова породица зна да су имали проту са којим се поноси Црква Божја, па је то и за породицу велика част – казао је Митрополит црногорско-приморски г. Јоаникије.

У име Исламске заједнице у Беранама речи утехе упутио је имам Рахим Муратовић: – Растанци су сви тешки, шаљемо неког у други град или у другу земљу да живи неки бољи живот, па плачемо. Ја, када сам чуо за мог брата, тако могу слободно рећи, сузе су ми пошле тада и рекао сам: Не. Не требају сузе ићи, верник не сме да плаче, верник верује у други, бољи живот. И као што рече уважени митрополит да је кратко живео, да, али има и друга – он је дуго живео, јер не меримо живот по годинама, него ћемо га мерити по делима, а овај човек, пред којим стојимо, наш брат и пријатељ, пуно је оставио иза себе, прво, добру и честиту породицу, затим, што бисмо ми муслимани рекли, добар џемат, а кад поменух муслимане, овде има и муслимана на овој сахрани, и ми смо га једнако волели као и ви хришћани. Он

је био и наш пријатељ, и друг. Како за мене кажу наш ефендија, тако су муслимани за њега говорили наш Драган, наш свештеник. То је оно за шта смо ја и он живели, мени је Бог, ето, још који дан продужио да живим, и ја верујем, код оволиког свештенства, да ће имати ко да настави његовим стопамач

Имам Рахим Муратовић је подсетио да су у тешким временима, „када су ружни ветрови дували“ и када је „најлакше било бити нечовек, а тешко бити човек“ њих двојица су били заједно.

- Овај човек ми је, посебно, ушао у душу што је имао поверења у мене, кад му је било тешко, осим породици и можда пар вас, са мном је то делио. То се не сме заборавити, исто и ја са њим. Да ме неко сад пита какве је очи имао Драган, верујте ми да не знам, али какву је душу имао - то знам. Имао је душу као мало ко. Имао је душу и срце невиног детета, како неко објави јуче на фејсбуку: Наизглед груб или крут, а чим би човек мало са њим стао видео би да се у њему крије један невини дечак, пун љубави према сваком, увек расположан да, ко се налази у његовом друштву, да му буде фино. Ми смо се тако дружили, смејали се, дружили и увек ми је било фино са њим, а имам утисак да је и њему са мном. То је знак да смо живот на овом свету тако прихватили да живимо за овај дан и опет кажем, није ме срамота, нећу прихвати, осим породице, да га је иком више жао него мени. Тридесет и једну годину смо често били заједно на разним пријемима, свечаностима, на кафу необавезну. Зашто живимо? На крају крајева, за овај дан и да имамо шта понети пред Господара. Драган има шта да понесе пред Богом, јер, речено је да се жање оно што се посије. Требамо га се сећати само по добру, осим тога по ничему другом се немамо сећати Драгана осим само по добру, а то је веома битно да га таквог памтимо и помињемо често - казао је имам Рахим Муратовић у име своје породице, поручивши да очекује са оцем Драганом поновни сусрет у вечном свету.

spc.rs